

श्रीसाईकृपा

श्री. गौल्हराम उरणकर

मू. पो. ता. पनवेल जि. रायगड.

० पनवेल येथील रेल्वे स्टेशनजवळ “श्रीसाईबाबांचे” मंदिर आहे. बाबांवर श्रद्धा असलेले अनेक भक्तगण त्यांच्या दर्शनासाठी आणि आपले गान्हाणे सांगण्या-साठी बाबांच्या मंदीरात जात असतात त्याप्रमाणे मी आणि सौ. ही जात असू. एके दिवशी साईनां आम्ही आमचे गान्हाणे सांगितले की बाबा आम्हांला मुलगा हवा आहे. दुसऱ्या दिवशी सौ. प्रसुत होणार त्याच्या आदल्या रात्री घरात रात्रभर मिणमिण जळत रहाणाऱ्या दिव्या (नाईट लॅम्प) मध्ये बाबांनी आपले रूप मला दाखविले आणि श्रीसाईच्या कृपेने दुसऱ्या दिवशी सौ. प्रसुत होऊन मुलगा आला. तो दिवस देवदिवाळीचा असून मार्गशीर्ष शुद्ध प्रतिपदेचा होता. जणू काय साईने आमचे गान्हाणे एकले आणि त्यांच्या कृपेने माझे घरात मुलगा झाला तो दिवस देवदिवाळीचा असून मार्गशीर्ष शुद्ध प्रतिपदेचा होता. जणू काय साईने आमचे गान्हाणे एकले आणि त्यांच्या कृपेने माझे घरांत हरिचे पूजा पाठ करणारा हरिभक्त जन्माला आला.

साईचा स्वप्नातील दृष्टींत व उदीचा चमत्कार

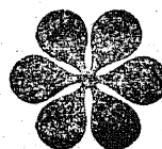
सौ. वसंधरा रामराव चोरे

८०३ सी लक्ष्मी भुवन,

डॉ. आंबेडकर रोड, दादर, मुं १४

० त्या दिवसाची आठवण झाली की अजूनही माझ्या अंगावर काटा उभा रहातो. माझी आईही अत्यंत साईभक्त आहे. एकदा ती दमा व मधुमेहाच्या विकाराने आजारी झाली. दिवसे दिवस तिचा आजार बळावत चालला. तिच्या पोटात पाण्याचा थेंबसुद्धा ठरेना. अशावेळी डॉक्टरांनी तिला ताबडतोब दवाखाल्यात भरती करण्यास सांगितले. तिथे ठेवूनसुद्धा तिची प्रकृती वरखाली होतच होती.

सुधारणा होण्याचे काहीच चिन्ह दिसत नव्हते. दवाखान्यात तिच्या सोबतीला रात्री मीच रहात असे. ती तिथे असतानाच दत्तजयंतीच्या दिवशी पहाटे श्री साईबाबा तिच्या स्वप्नात येऊन तिच्या शेजारी बसले व तिला म्हणाले, “तू काही काळजी करू नकोस हच्चा आजारातून तू लौकरच वरी होशील.” व तिला जाग आली. हे स्वप्न तिने मला सकाळी उठल्यावरोबर सांगितले त्यावर मी तिला म्हणाले बाबांच्या आशिर्वादाने आता तू लौकरच नव्हकी वरी होशील. बाबांचे नाव सारखे तिच्या मुखी होतेच. हच्चा स्वप्नानंतर एकच दिवस मध्ये गेला व तिची प्रकृती एकदमच गंभीर झाली. लगेच तिला आय. सी. सी. (युनीटरम) मध्ये हलविले तेथील डॉक्टर व परिचारीका हुषार व चांगले असल्यामुळे तिला बाचविण्यासाठी खूपच प्रयत्न केला. पण त्यांना काही यश आले नाहीं. शेवटी जेव्हां तिचे शरीर थंड पडू लागले व नाडीचे ठोके अगदी मंद झाले त्यावेळी तिला लावलेला आँकिसजन, सलाईन व फिडींगची नठी काढून टाकली व आम्हांला बाहेर येऊन सांगितले की एकेकजण तिला लौकर लौकर पाहून या. त्यांचे उद्गार ऐकून मी ताबडतोब आईजवळ गेले व तिच्या उशाखालची उदी तिच्या सवंध अंगाला लावून बाजूला जाऊन बाबांचे नाव घेत उभे राहिले. आशर्चाची गोष्ट म्हणजे थोड्याच वेळात तिच्या देहाची हालचाल व डोळ्याची उघडज्ञाप सुरु झाली. एकदोन तासातच तिला थोडे थोडे बरे वाटून तिने मला व माझ्या भाबांना जवळ बोलावले व आता मला पुष्कळ बरे वाटते असे सांगितले. तिचे हे शब्द ऐकून आम्हांला खूपच आनंद झाला, व चटकन माझ्या तोंडून शब्द निधाले केवळ बाबांचा स्वप्नातील दृष्टांत व उदीच्या प्रभावामुळे माझ्या आईचा पुर्जन्म झाला लगेच मला बाबांचे बोल आठवले, “जरी या देहाचा त्याग केला तरी धावेन भक्तांच्या हाकेला” हे बोल माझ्या आईच्या बाबतीत अगदी खरे ठरले.

नित्य मी जिवंत जाणा होचि सत्य नित्य घ्या प्रचित अनुभवे ॥

३६४

-श्री. विठ्ठल राधाकृष्ण वै

१-१ चौधरी निवास, आंबेडकर रोड,

मुंबई (पश्चिम) मुंबई ८०.

० मी अग्रवाल क्लासेसचा आय. आय. टी. साठी कॉरसपॉन्डन्स कोर्स जोडला होता. दुसरा प्रश्नसंच आणण्यासाठी मी चर्नीरोडला गेलो होतो. प्रश्नसंच घेऊन मी दादरला आलो. संध्याकाळची वेळ असल्यामुळे स्टेशनवर खूप गर्दी होती. माझा दुसऱ्या वगाचा पास होता. मला दादरहून मुलुळला यायचे होते. गाडीत खूप गर्दी असल्यामुळे मला दुसऱ्या वर्गात चढता आले नाहीं, त्यामुळे मी पहिल्या वर्गात चढलो. गाडी माटुंगा स्टेशनवर आली. माझ्या मागे उमे असलेल्या प्रवाशांना माटुंगा स्टेशनवर उत्तरायचे होते. त्यामुळे मला माटुंगा स्टेशनवर उत्तरावे लागले. तेव्हां मला व दुसऱ्या एका मनुष्याला तिकीट निरिक्षकाने अडविले. माझ्याकडील दुसऱ्या वर्गाचा पास पाहून त्याने माझ्याकडे सतरा रुपयांची मागणी केली. दुसऱ्या मनुष्याकडे त्याने वीस रुपयांची मागणी केली. आम्हांला तो रेल्वे कायालियात घेऊन गेला. त्या दुसऱ्या मनुष्याकडून त्याने वीस रुपये घेतले व त्याला सोडून दिले. तेव्हां मला वाटले की हा आपल्याकडून पैसे वसूल केल्याशिवाय आपल्याला सोडणार नाहीं. तेव्हां मी साईबाबांचा मनात धावा केला व सुटकेसाठी चिनवणी केली. माझ्याकडे असलेल्या पिशवीत अग्रवालचा प्रश्नसंच, साईबाबा संस्थानची डायरी व पाकीट होते. त्या डायरीत तीन व पाकिटात दहा रुपये होते. तिकीट निरिक्षकाने माझ्याकडे पैसे मागितले तेव्हां मी त्याला पाकिटातून दोन रुपये काढून दिले व पाकिट पिशवीत ठेवले. निरिक्षकाने माझी पिशवी तपासली. त्याने माझे पाकिट तपासले परंतु त्यात त्याला पैसे आढळले नाहीत. परंतु साईबाबांची डायरी बघताना त्याला त्यात तीन रुपये आढळले. मी त्याला ते तीन रुपये दिले. तेव्हां तो साईबाबांच्या डायरीतील साईबाबांचे चित्र पाहू लागला. तेव्हां त्यास काय वाटले कोणास ठाऊक? त्याने माझे पाच रुपये मला परत केले पुन्हा पहिल्या वर्गात न चढण्याची ताकीद दिली व सोडून दिले. त्याक्षणी मला साईबाबांच्या अस्तित्वाची जाणीव झाली मला तेव्हां

“जरी हे शरीर गेलो मी टाकून

तरी मी धावेन भक्तांसाठी” हचा साईबाबांच्या वचनातील सत्य पटले.

आवाज नसतानाही सुंदर गाणे !

-डॉ. इंदुताई नाईक
मुक्ता सुतिकागृह, लोणावळा.

१९२२ फेब्रुवारीतील साईलीला मासिकाच्या लेखक कवी संमेलनाच्या वेळची गोष्ट. संमेलनाचा दिवसभराचा कार्यक्रम झाल्यावर पहिल्या दिवशी श्री साईबाबांच्या दरबारात प्रत्येक साईभक्त आपल्या स्वतःच्या कवीता बाबांपुढे म्हणतो व गातो त्या कवीता म्हणण्यात अगर गाण्यात कुणाच्या आवाजाचा किंवा त्याच्या गान कौशल्याचा बिलकूल विचार केला जात नाही. प्रत्येकजण स्वतःला विसरून बाबांपुढे त्यांची कला पेश करीत असतो. कुणाचा आवाज बारीक तर कुणी मोठा आवाज काढतो. कुणाचा आवाज बेसुर तर कुणी खरोखरच सूरात गातो.

अशा या दरबारात मला माझी कविता म्हणण्याचा प्रसंग आला आयुष्यात कधीच गाणे न म्हटल्यामुळे व आता माझ्या पुढे ठेऊन कविता म्हणायला बसल्यावर शब्द तोंडातल्या तोंडात घोळू लागले. आजूबाजूची “ताई घाबरू नका येईल तसं म्हणा” असे आवाज कानी पडले. मी वर तोंड करून बाबांकडे बघितले त्या एका क्षणात मी बाबांना म्हणाले, ‘बाबा तुझी स्तुती सुढा गाऊन मला म्हणता येऊ नयेना. का नाही मला चांगला आवाज दिलात. असे म्हणून मी सुरवात केली. आणि मलाच समजले नाहीं की मी न घाबरता बाबांची स्तुती जी मीच लिहिली होती ती मी खडचा आवाजात म्हणून दाखवली. आसावरी रागातले ते गाणे इतके छान झाले की, गाणे संपल्यावर ताई, बन्याच छुप्पा रुस्तुम दिसता, काय सुंदर म्हटले हो तुम्ही गाणे. वाऽ” असे आवाज आले

माझेच मला पण आश्चर्य वाटले. मी बाबांकडेच बघून गाणे म्हणत होते. गाणे संपताच डोळे आनंदाने ओले झाले. बाबांची आपल्या लेकरांवरची हीच माया आम्हां लेकरांना तारून नेते.

अखेर साईं बाबांनी इच्छा पूर्ण केली

३६

—श्री. अनिल नारायण रिसबूड
द्वारा श्रीमती मनोरमा र. भागवत
२२३, नवी अमृतवाडी, वि. प. रोड,
गिरगाव, मुंबई-४०० ००४

० आमच्या अॅफिसमध्ये (युनायटेड इंडिया इन्स्युअरन्स क.) आमच्याच्व खात्यात काम करणारे श्री. नीलवर्ण नावाचे सद्गृहस्थ होते. ते माझ्या शेजारीच बसत असत. अत्यंत शांत, मनमिळाऊ व स्वभावाने अतिशय गरीब होते. त्यांची प्रकृती पहिल्यापासूनच नरम मधुमेह, व रक्तदावाच्या विकाराने ते नेहमीच आजारी असत. दोन-तीन वर्षपूर्वीच ते अतिशय आजारपणामुळे वांम्बे हॉस्पिटल-मध्ये होते. केवळ श्रीसाईंबाबांच्या कृपेनेच ते त्यातुन वाचले. त्यांचा ता पुनर्जन्मच म्हटला पाहिजे. ते स्वतः व त्यांचे कुटुंबिय साईंभक्त आहेत. आपल्या कुटुंबियांना घेऊन एकदा तरी शिर्डीची वारी करून यावी अशी जबरदस्त इच्छा त्यांच्या मनात होती. श्रीरामनवमीला आम्ही (श्रीसाईंनाथ मित्र-मङ्डळ गिरगाव) दरवर्षी शिर्डीला जातो. त्यावेळी ते मला नेहमी म्हणायचे, “तुमची मजा आहे. तुम्ही दरवर्षी एकदा तरी शिर्डीला जाऊन येता. आम्हांला एकदासुद्धा शिर्डीला जाण्याचा योग येत नाही.” मी त्यांना सांगत असे, “तुम्ही काही काळजी करू नका. तुमच्या मनातून शिर्डीला जावयाची इच्छा आहे तसेच श्रीसाईंबाबांवर तुमची श्रद्धापण आहे. तेव्हां श्रीसाईंबाबा स्वतः तुम्हांला शिर्डीला दर्शनासाठी घेऊन जातील. याची खात्री बाळगा.” ते आपले हे बोलणे हस्यावारी नेत व म्हणत “तो शुभदिन कधी येणार आहे कुणास ठाऊक?

दरवर्षीप्रमाणे आम्ही एप्रिलमध्ये श्रीरामनवमीच्या उत्सवाला शिर्डीला जाण्यास निवालो. सहजच मी श्री. निलवर्णना विचारले की “काय निलवर्ण येणार काय रामनवमीला शिर्डीला?” त्यावर ते म्हणाले ‘रामनवमीला शिर्डीला खूप गर्दी असते. तुम्ही जाऊन या. रामनवमीनंतर मी जावयाचा विचार करतोय.’

आम्ही शिर्डीहून आल्यानंतर मी उत्सवाचे सर्व वर्णन केले. तसेच रामनवमीला आम्हांला आलेला बाबांच्या कृपेचा अनुभवही सांगितला. तेव्हां त्यांच्या मनात

शिर्डीला जाण्याची इच्छा उत्पन्न झाली मी त्यांना सांगितले की, “तुम्ही फक्त तारीख नवकी करा मी माझ्या ओळखीने तुमची एस. टी. ची तिकिटे व रहाण्या-साठी जागेची व्यवस्था करून देतो.” त्यांनी मे महिन्यात वायका—मुलांना घेऊन शिर्डीला जाण्याचे नवकी ठरवले. व त्याप्रमाणे मी एस. टी. ची तिकिटे काढून दिली, व आमच्या श्रीसाईधाम (मुंबई) आश्रम शिर्डी येथे राहण्याची व्यवस्था करून दिली.

ठरल्याप्रमाणे ते मे महिन्यात तीन दिवस शिर्डीला गेले व श्रीसाईबाबांची समाधी तसेच त्यांच्या लीलालाघवांशी निगडित असलेल्या स्थानांचे दर्शन घऊन मोठ्या प्रसन्नतेने ते मुंबईला परत आले. दोन दिवसांनी त्यांची रजा संपल्यावर ते आँफिला आले. सर्वांना शिर्डीचा प्रसाद वाटला. मी विचारले, “कसा काय झाला शिर्डीचा प्रवास?” त्यावर ते म्हणाले “शिर्डीचा प्रवास तर उत्तमच झाला. तसेच शिर्डीला गेल्यावर गुरुस्थान, बाबांच्या समाधीचे दर्शन, श्रीसाईबाबांच्या मूर्तीचे दर्शन, द्वारकामाई, चावडी वगैरे बघून मन प्रसन झाले. आज इतक्या वर्षांची माझी इच्छा पूर्ण झाली. भोजनगृहांमधील प्रसादरूपी भोजन खूपच आवडले.” शिर्डीला जाऊन आल्याचे एक प्रकारचे समाधान त्यांच्या चेहऱ्यावर दिसत होते. शिर्डीला जाण्याची इच्छा पूर्ण झाल्याचा आनंद त्यांच्या डोळ्यांतून येणाऱ्या आनंदाश्रुमुळे स्पष्ट दिसत होता. एस. टी. ची तिकिटे काढून दिल्याबद्दल व रहाण्यासाठी उत्तम व्यवस्था केल्याबद्दल माझे आभार मानू लागले, मी म्हटले “अहो, माझे कसले आभार मानता! श्रीसाईबाबांच्या मनात तुम्ही शिरडीला याचे असे वाटल्यामुळे त्यांनी स्वतःच सर्व व्यवस्था करून दिली. निमित्तमात्र मी असलो तरी करता करविता तो तेथे बसला आहे. तुमची इच्छा पूर्ण झाली. बस्स! मलाही समाधान वाटले आणि माझ्याही डोळ्यातून एक समाधानाचे आनंदाश्रु नकळत बाहेर पडले.”

नंतर दोन दिवस ते आँफिसला आले नाहींत आम्हांला वाटले की, शिर्डीला जाऊन आले आहेत. एखादेवेळीस त्यांना प्रवासाचा त्रास झाला असेल. कारण त्यांची तब्येत तशी नाजूकच होती. तब्येत बरी झाली की येतील आँफिसला असा विचार करून दुर्लक्ष केले परंतु . . .

परंतु तिसऱ्या दिवशी आँफिसला गेल्यावर साडेदहा वाजता आँफिसमध्ये फोन आला आणि ती बातमी ऐकून आम्हांला आश्चर्याचा धक्का तर बसलाव

परंतु त्या बातमीवर आमचा विश्वासच बसला नाहीं.

हाय! ती बातमी जरी कटू होती तरी शंभर टक्के सत्य होती. पुष्कलवेळा सत्य हे कल्पनेच्या भरारीपेक्षाहि वैचित्र्यपूर्ण असते हेच खरे. श्री. निलवर्ण आम्हां सर्वांना सोडून गेले होते. आम्हां सर्वांना कमालीचा धक्का बसला आपल्या नात्यातलाच एक दुरावा नाहीसा ज्ञात्याचे वाटत होते. लगेच आम्ही मुलुंडला त्यांचे घरी जाण्यास निघालो.

वाटेत जात असताना मनात विचार येत होते, आज अनेक वर्षे श्री. नील-वर्णांच्या मनातून शिर्डीला जाण्याची इच्छा होती. तरीपण ती त्यांची इच्छा पूर्ण झाली नाहीं. एकदम त्यांनी आत्ताच शिर्डीला जाण्याचा निश्चय का केला? हथाचे उत्तर म्हणजे श्री साईबाबा हे आंतर्ज्ञानी होते. ज्याप्रमाणे मानस सरोवराची प्रदक्षिणा करावयास निघालेल्या मद्रासकडील विजयानंद नावाच्या संन्याशाचे भवितव्य श्रीबाबांना प्रथमपासूनच कठून चुकले होते. त्यांचा अंतःकाळ जवळ आला होता हे जाणूनच श्रीबाबांनी त्याला अखेरचा निर्वाणपद गाठण्याचा भक्तीचा मार्ग दाखवून दिला, व आपल्या भक्त मंडळींकडून त्याच्या संन्यासी धर्माला साजेल असाच अग्निसंस्कार त्याला देवविला. त्याचप्रमाणे श्रीसाईबाबांना श्री. निलवर्णांचा अंतिम काळ जवळ आल्याचे नक्कीच समजले असणार. तेव्हां अखेर त्यांची शिर्डीला येण्याची इच्छा आपण पूर्ण केलीच पाहिजे हे जाणून श्रीसाईबाबांनी श्री. निल-वर्णांना शिर्डीचे दर्शन घडविले. श्रीसाईबाबांनी म्हटलेच आहे की,

अखेर श्रीसाईबाबांनी श्री. निलवर्णांची शिर्डीला जाण्याची इच्छा पूर्ण केल्याबद्दल त्यांच्या आत्म्याला निश्चितच शांती मिळाली असेल.

“जन्मोजन्मो माझा ज्यांचेजवळ
चेत्रहणानुबंध आहे त्यांची मी कधीच
उपेक्षा करीत नाहीं. त्यांची मनोकामना
मी पूर्ण केल्याशिवाय रहात नाहीं.”

बाबा संकटाची सूचना देतात

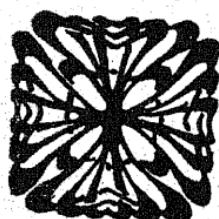
—सौ. प्रमोदिनी डी. पोतनीस
२६।७ एच. बी. पिपरी, पुणे १७

० मी श्रीसाईलीला लेखक—कवी संमेलनासाठी शनिवार दिनांक २९-१-८३ रोजी शिर्डी येथे गेले होते. माझे पती माझे बरोबरच होते. रविवार दिनांक ३०-१-८३ रोजी संमेलनास सकाळी ९-३० वाजता सुरवात झाली. तो सर्व दिवस भराचा कार्यक्रम फारच आनंदात पार पडला.

सोमवार दिनांक ३१-१-८३ संकष्ट चतुर्थीची दिवशी पहाटे साडेपाच वाजता मी बाथरूमला गेले. माझे डोळ्यापुढे अंधार अंधार झाला काहीच दिसेना. माझे डोके बाथरूमचे भितीवर आपटून मी खाली पडले. माझी शुद्ध गेली.

मंगळवार दिनांक १-२-८३ रोजी पहाटे मी अर्धवट शुद्धीवर आले तेव्हां मी हॉस्पिटलमध्ये आहे पण कोणी आणले कसे काय झाले याची काहीच जाणीव झाली नाहीं. मला पंधरा दिवस श्रीसाईनाथ हॉस्पिटल शिर्डी येथे ट्रिटमेंट देण्यात आली. मला आता पूर्ण आठवते की मी बाथरूमची कडी लावलेली होती आणि मला कोणीतरी सूचना करीत होते की “संकट आहे कडी काढ कडी काढ” मी कशी कडी काढली ते मलाही काही आठवत नाहीं.

मला जर ही श्री बाबांनी सूचना केली नसती तर पुढील प्रसंग म्हणजे माझी मुले “आईविना भिकारी” झाली असती. माइया पतीच्या निस्सिम साईभक्तीमुळे श्रद्धा व सबूरीनेच मी आज हे लिहिष्यावद्दल माझे पतीराजांना प्रार्थना केली आहे. मी आता श्रीसाई छत्राखाली तब्येतीने सुधारत आहे.”

साईकृपा आणि विजय

३७

श्री. मधुकर गजाननराव अंबाडे
लकडी पुला स्मोर, दांडिया वाजार, बडोदा

० सांज सकाळ नियमित पूजाअर्ची करणारा हा श्रद्धालू विजय जीवनातील काही तीव्र दुःखामुळे त्रस्त झाला होता. सहनशक्तिपेक्षा जास्त दुःख पडल्यावर मनःस्थिती विचलित झाल्यावाचून रहात नाहीं. त्यातून विजय हा एक सरल स्वभावाचा समजुतदार एकमार्गी गृहस्थ होता. शरीरयष्टी सुदृढ, बांधा गोँडस, आणि सदा हसतमुख रहाणाऱ्या विजयवर घरातील सर्वांचेच फार प्रेम होते. सदैव मदतीसाठी धाऊन जाणारा विजय सर्वांचाच फार आवडता होता. आपल्या साई-भक्त वडिलांचे तर विजयवर अमर्यादि प्रेम होते. चारच दिवसांसाठी विजय बाहेर-गावी असला की वडिलांना अन्न गोड लागत नसे. विजय घरात वावरत आहे असा भास होत असे. दिवसातून दहा-एक वेळा तरी 'विजू-विजू'. असं तोंडातून निघून जात असे.

सर्वांचेच प्रेम संपादन करून वागणारा हा विजय आता बच्याचवेळा चिडू लागला. केवळ दुःखाकडे पहाण्याचा दृष्टिकोन चुकीचा असल्यामुळे स्वभावात किती विचित्र बदल होतो? सर्वांचाच आवडता विजय आता सर्वांशीच काही विचित्र वागू लागला असेच काही दिवस निघून गेले. सुख असो वा दुःख असो जीवन मात्र जगावच लागतं. मग ते आनंदात राहून का जगू नये? असा विचार करून विजय दुःखाला तोंड देत होता. आनंदात रहाण्याचा प्रयत्न करत होता.

सतत मनाला टोचत रहाणारं विजयचं एक दुःख काही नवीन नव्हतं. योग्य शिक्षण प्राप्त केलेल्या विजयच्या हाती कौशल्य होतं, बुद्धी होती. कष्ट करण्याची तयारी होती. विशेष म्हणजे विजय सुस्वभावी होता. असा सद्गुण संपन्न विजय बेकार बनला होता. निरपराध विजयची नोकरी एकाएकी सुटली. विजयचे आई-वडील आणि पत्ती हथांच्या तिघांच्याही चित्ती एकच चित्ता चटके देत होती. विजयने आपलं हे दुःख पंतीला सांगताच तिचे डोळे स्थिर झाले चितेने भुवया थोड्या वर झाल्या उजवा हात आपल्या कपाळी ठेऊन ती मुटकन् खाली बसली. त्या आईला डोळ्यासमोर फक्त आपले मुळं दिसत होते; आणि मुलांच्या पुढ्यात

रिकामे ताट दिसत होते. अनेकवेळा आपण भविष्याच्या नुसत्या काल्पनिक दुःखामुळे आपलं आणि इतरांचं वर्तमान जीवन अधिक विघडवत असतो.

ती शांत अबला, विजयची पत्नी, एकदमच विचित्र हसू लागली. आपल्याच हातानं आपल्या केसाच्या बटा तिनं उपटल्या. विजयच्या पत्नीला आता वेढलागल होत. दुःखानंतर दुःखच आल्यावर देवही दयाळू नाही अस वाटू लागत. विजयलाही तसेच वाटू लागल होत. आता मात्र जीवनाशी टक्कर घेण जवळ जवळ विजयला अशक्य वाटू लागल.

विजयच्या सर्व दुःखांपेक्षाही एक जास्त दुःखाची गोष्ट होती. विजय आता नास्तिक झाला होता. ईश्वरावर श्रद्धा म्हणजे जीवनातील दुःखांना तोंड देण्यासाठी मोठ्यात मोठा आधार. तो आता तुटला. होता साधुसंतांवर कधीही विश्वास न ठेवणाऱ्या विजयची आता देवावरचीही श्रद्धा नष्ट झाली. सतत अपयश आणि दुःख आल्यामुळे काही माणसं नास्तिक बनतात तर काही सतत यश आणि सर्व बाजूने सुख लाभल्यामुळेही नास्तिक बनतात.

अतूट साईश्रद्धा असलेले विजयचे वडील मात्र थकलेल्या म्हातारपणात सुद्धा मनोबलतेच्या आधारे साईचिरित्राचे अनेक पारायण करीत असत. अतिशय प्रेमल आणि भावनाप्रधान अशा हचा विजयच्या वडिलांना विजयची ही मनस्थिती पहावत नव्हती. आपल्यासाठी व्याकूल होणाऱ्या, दुःखीकरणी होणाऱ्या वडिलांची स्थिती विजयला पहावत नव्हती, आणि त्यांची दोघांची ही स्थिती साईमाऊलीला पहावत नव्हती.

विजयच्या जीवनातील एकच मोठा आधार होता तो पण एकाएकी तुटला. कायमचा तुटला. विजयचे वडील गेले. स्वतः काठीच्या आधाराने चालणारे विजयचे वडील विजयच्या मनाला मात्र खूप आधार देत. ते वडील गेले. देह तसाच टाकून त्यांचा प्राण निघून गेला होता. आता हुंदके देऊन रडणाऱ्या विजयला प्रेमाने पाठीवरून हात फिरवून धीर देणार कोणी राहिल नव्हत. अंगावर डोंगर कोसळल्यासारखं झालं.

विजयची ही स्थिती झाली, मग आता त्या विधवा आईची काय स्थिती झाली असेल? आईचं सांत्वन कोणी करायचं? त्या निराधार अबलेला धीर

कोणी द्यायचा? सुन्न मनानं विजय सगळं पहात होता. पण विजयच्या आईला आता हे दुःख पहावत नव्हतं. आपल्या लेकराला फक्त सुखीच पाहू इच्छणाऱ्या माऊलीला आपला मुलगा फक्त असहच दुःखानीच गुरफटलेला पहावा लागत होता. ती आई होती. दुःखी लेकरू कसं पाहू शकेल? विधिलिखित दुःखापुढे कोण काय करू शकतो? ती तर एक अबला होती. पण आई ती आईच! एक अबला असूनही तिच्याच श्रद्धेचं फार मोठ सामर्थ्य होतं. साईश्रद्धा असलेल्या तिच्या मनानं साईमाऊलीला हाक मारली. लेकराचं दुःख पाहून ती दुःखी होत होती. रोज रडत होती. रडून रडून पदर ओला होत असे. एक दिवस तो ओलाच पदर तिने साईबाबांपुढे पसरला वाबांना दया आली एकदा.

साडेतीन—चार वाजण्याचा तो सुमार होता. नुकताच दुपारचा आळस झटकला जाऊन वातावरणात हालचाल सुरु झाली होती. विजय मात्र दुपारची झोप न घेताच सज्जात उभा होता. तेवढ्यात एक फकीर घरासमोर आलेला विजयने पघ्याहिला. त्या फकिराने फक्त थोडावेळ घराकडे वरमान करून पाहिलं आणि परत माघारी गेला. फकीराने पै—पैसा मागितला नाहीं आणि तोंडातून शब्दही उच्चारला नाहीं. पण तेवढ्यात एक चमत्कार मात्र घडला. हच्या अश्रद्धालू नास्तिक बनलेल्या विजयला त्या फकीराचे एक वेगळेच आकर्षण वाटले. धावतच घरात येऊन विजयने मुलाला खाली दवडला, आणि त्या फकीराला वर घरात बोलावल.

विजयच्या वडिलांनी एकतीस वर्षपूर्वी साईबाबांना एक चादर चढविण्याचे मनात नक्की केले होते. विजयच्या आईला ही गोष्ट चांगली माहित होती, परंतु कालांतराने विसर पडला. हच्या गोष्टीची आठवण त्या फकिराने करून दिली. नंतर त्याने एक नवाकोरा कपडा फक्त मागितला. कपड्याएवजी पैसे विजयने फकीराला दिले. पण ते त्यानं घेतले नाहीं. घरात लहानसा तुकडा असेल तरी चालेल, असे फकीराने सांगितले. फक्त ऋण—मुक्त करण्याचीच त्या फकीराची इच्छा होती. साईबाबा दान दक्षिणा मागून नेहमीच आपल्या भक्तांना ऋण—मुक्त करीत असत. श्री साईसच्चरितात अशी अनेक उदाहरण आहेतच.

त्या फकीराच्या चेहेन्यात आणि साईबाबांच्या फोटोतील चेहेन्यात तीळमात्र फरक नव्हता. साक्षात भूतली साईबाबा पुन्हा अवतीर्ण झाले असं म्हटलं तर जराही अतिशयोक्ती होणार नाहीं. त्या फकीराच्या आवाजात एक विलक्षण

गंभीर्य होतं. एक प्रकारचं विशेष आकर्षण वाटत होतं. फकीराच्या नुसत्या अस्तित्वानं कुणीही भावविवश होऊन जाईल, अस वातावरण निर्माण झालं होतं.

त्या फकीराने घरातील कुणालाही माहित नसलेल्या काही गोष्टी सांगितल्या. विजयच्या भावाला, 'चिडत जाऊ नको' असा सल्ला दिला. 'मुलांचेच खेळण्याचे दिवस [असतात — त्यांना सारखं टोकू नका, त्यांना आनंदात ठेवत जा. हे तुमच कर्तव्य आहे" अशा अनेक अत्यावश्यक गोष्टी त्या फकीराने सांगितल्या. शेवटी प्रेमळ अंतःकरणाने दाटून येऊन, भिंतीवरील साईबाबांच्या फोटोकडे बोट दाखवून विजयला तो फकीर म्हणाला, 'बेटा! फिकीर मत कर, इसपर श्रद्धा रख, सबुरीसे काम ले, स... बठीक हो जायगा!!'

विजयच्या मनात अढळ अशी श्रद्धा निर्माण करून विजयला त्या नंतर तो फकीर कुठेही कधीही दिसला नाहीं. विजयमध्ये त्या फकीराने मात्र चमत्कारिक परिवर्तन घडवून आणलं. फकीराने विजयला एक गुरुमंत्र दिला होता "हा मंत्र रोज सकाळी उठताचक्षणी आसनस्थ होऊन नियमितपणे म्हणत जा, स्नानाच्याही आधी हा मंत्र मनःशुद्धिसाठी प्रथम म्हणत जा." अस त्या फकीराने शेवटी जाताना सांगितलं. विजयनेसुद्धा मनःशुद्धिवर विशेष भर देऊन गुरु आज्ञेचं योग्य असंच पालन केलं.

आता मात्र विजयला पहिल्यापेक्षाहि चांगली नोकरी आहे. योगायोग म्हणावा तर तेही कसं शक्य आहे? विजयने नोकरीसाठी जाहिरात पाहिली तर ती गुरुवारी मुलाखतीला बोलवण्यात आल तर तेही गुरुवारी! नोकरीवर हजर होण्यासाठी पत्र आलं तर तेही गुरुवारी!! अर्थात विजय नोकरीवर हजर झाला तर तेही गुरुवारी!!!

विजयने आपल्या बुद्धीच्या चातुर्यनि खूप प्रयत्न केले होते. खूप धडपड केली होती. पण कधीच यश मिळालं नव्हतं. जीवनाशी लढत असताना विजयचा पंराजयच होत होता. यश प्राप्तीसाठी माणूस आपल्या बुद्धीच्या जोरावर खूप धडपड करत असतो; परंतु ती धडपड करत असताना काहीवेळा, बुद्धी आणि शक्ती देणाऱ्या ईश्वरालाच मात्र तो विसरून जातो. यश न मिळाल्यामुळे तो परिस्थितीला वश होतो.

अमं म्हणगारा आपला साई कर्मभोगानुसार थोडसं भौतिक अपयश देऊन त्याच्या मनात अटूट श्रद्धा निर्मिण्याचं महान कार्य करत असतो. विजय आज पत्ती आणि सर्व कुटुंबियांसह साई चितनात म्हणजेच आनंदात जीवन जगत आहे.

आपल्या भावपूर्ण वाणीनं फकीर जाताना जे म्हणाला होता, ते शब्द विजयला अजूनही नुसारी आठवण केली असता कानात घुमत असल्याचा भास होतो. फकीर एवढच म्हणाला होता – “अल्ला भला करेगा!” तो फकीर म्हणजे साक्षात् साईबाबा! हे भागणे नकोच. आज केवळ साईकुपेनेच विजयचा विजय झाला!

कृतांताच्या दाढेतून । काढीन मी निजभक्ता ओढून ।

करिता केवळ मत्कथा श्रवण । रोग निरसन होईल ।

कथाकरा सादर श्रवण । त्यावरी करा पूर्ण मनन ।

मननावरी निदिध्यासन । समाधान पावाल ॥

॥ हरिःउँबाबा ॥

प्रपञ्च आणि परमार्थ हृचा दोन्हीतही यशस्वी होण्यासाठी मार्गदर्शक ग्रंथ, दुसऱ्या आवृत्तीत पदार्पण.

श्रीसाई अमृतानुभव

लेखक : पा. श. भुजबळ उर्फ श्रीसाईरंगमहाराज
३७७, सोमवार पेठ सातारा २.

किंमत १५ रु. फक्त

ग्रंथाची ठळक वैशिष्ट्ये— (१) डेमी साईज ३६० पानी. (२) पंचरंगी श्री साईबाबांचे शिलेवर बसलेले मुखपृष्ठ. (३) देशात व प्रदेशात प्रसार पावलेला ग्रंथ. (४) नास्तिकाला आस्तिक करणारा साक्षात्कारी ग्रंथ.

श्रीसाईलीला

लेखक-कवी दहावे स्नेहसंमेलन-शिरडी १९८४

श्रीसाईलीला मासिकाच्या लेखक-कवींचे स्नेहसंमेलन श्रीक्षेत्र शिरडी येथे रविवार दिनांक २९ जानेवारी व सोमवार दिनांक ३० जानेवारी १९८४ रोजी भरविष्णात येत आहे. या दोन दिवसांच्या स्नेहसंमेलनात श्री बाबांचे जवळून दर्शनसुख मेळावा, सांस्कृतिक कार्यक्रम, परस्पर परिचय, श्रीसाईलीला दिकास प्रचार-प्रसार इ. दृष्टीने चर्चा व विचार विनिमय, परिसंवाद इ. असा भरगच्च कार्यक्रम आयोजित केलेला आहे.

या स्नेह संमेलन प्रसंगी फक्त श्री साईलीलेच्याच लेखक-कवींना निमंत्रित केले जाणार असल्याने गेल्या पाच वर्षांत कमीत कमी निदान तीनवेळा तरी आपले गद्य वा पद्य साहित्य श्री साईलीलेतून प्रसिद्ध झालेले आहे, अशाच लेखक-कवींना निमंत्रित केले जाईल. हे निमंत्रण बंधन पाढून श्रीसाईलीलेच्या उया लेखक कवींना स्नेहसंमेलनास हजर रहाण्याची इच्छा असेल त्यांनी याच अंकात दिलेला तक्ता रितसर बाँलपेननेच लिहून संपूर्ण भरून तो खाली दिलेल्या पत्त्यावर १ जानेवारी १९८४ चे आत शिरडी येथे मिळेल असा पाठवावा. तो येताच त्यांना अधिकृत आमंत्रण पत्र पाठविष्णात येईल. ता. १ जानेवारी १९८४ नंतर या संमेलनाचे बाबतीत कोणताही पत्रव्यवहार केला जाणार नाहीं.

संमेलनास येणाऱ्या मंडळींनी शनिवार दिनांक २८-१-८४ रोजीच यावे.

या स्नेहसंमेलनास हजर रहाणाऱ्यांची निवास, चहापान, व भोजन प्रसादाची सारी व्यवस्था श्रीसाईबाबा संस्थानतर्फे केली जाईल. तक्ता पाठविष्ण्याचा पूर्ण पत्ता -

मे. श्री. कोर्टरिसिव्हर, श्रीसाईबाबा संस्थान,

मु. पो. शिरडी, जि. अहमदनगर,

ता. कोपरगाव, पिन ४२३ १०९.

डॉ. श्री. दि. परचुरे

श्री. सदानन्द चेंदवणकर

कार्यवाह

क. हि. काकरे

कोर्टरिसिव्हर श्रीसाईबाबा संस्थान

निमंत्रक

लेखक—कवी १० वे स्नेहसंमेलन शिरडी येथे रविवार २९ व सोमवार ता-
३० जानेवारी १९८४ रोजीचे . . .

माननीय श्री. कोर्टरिसिव्हर साहेब यांना —
सा. न. वि. वि.

शिरडी येथे भरणान्या १० व्या लेखक—कवी संमेलनास मी हजर राहूँ
इच्छितो—इच्छिते. आपणास हवी असलेली माहिती खाली लिहित आहे.

(१) संपूर्ण नाव — (प्रथम आडनाव)

(२) संपूर्ण पत्ता —

(३) व्यवसाय —

(४) शिक्षण —

(५) वय —

(६) श्रीसाईलीलाचे वर्गणीदार आहे—नाहीं —

(७) वर्गणीदार असल्यास मराठी—इंग्रजी वर्गणीदार क्रमांक —

(८) श्रीसाईलीलामधून गद्य की पद्य लिहितां —

(९) लेख वा काव्याची शिर्षके (केवळ संदर्भसाठी)

महिना प्रसिद्धी वर्ष

१) _____

२) _____

३) _____

४) _____

५) _____

६) _____

(१०) सोबत कुणी येणार आहे? होय—नाहीं. _____

(११) कोण येणार? (नातू, पत्ती, पत्ती, मुळगा, मुळगी, भाऊ, बहिण, सून यावैकी कुणाही एकासच आणता येईल.) _____

(१२) संमेलनात काही ठराव मांडणार? होय—नाहीं _____

ठराव मांडणार असल्यास ते वेगळ्या कागदावर त्वरीत लिहून पाठवा.

स्वाक्षरी

उदीचा प्रभाव

सौ तारा कृ. गाडगील
२८, सोमवार पेठ,
कराड, ४१५ १०.

० आमचे एक मांजिर आहे. त्याचे नांव मन्या. जानेकारी १९८३ च्या सुमारास त्यास हगवण लागली. म्हणून काही दिवस आम्ही घरगुती उपाय केले. मग पुढे व्हेटरनरी डॉक्टरना सांगून त्यांचे औषध दिले; पण म्हणावा तसा गुण आला नाहीं. असे एकदोन महिने गेले; मन्या फार अशक्त झाला. श्री साईबाबांची उदी घातल्यास गुण येईल असा मनात विचार आला व गुरुवार पाहून उदी रोज घालणेस सुरवात केली. पी हळद हो गोरी अशा प्रकारे लगेच गुण आला नाहीं; तथापि त्याची हगवण कमी होत असल्याचे आढळून आले व महिन्याभरात त्यास पूर्ण गुण आला. मन्या आता पूर्ववत झाला आहे. केवळ श्रीसाईबाबांचे उदी मुळेच गुण आला.

मन्या दिसण्यात सुंदर नाही; पण गुणी आहे. मी श्री व्यंकटेश स्तोत्र रात्री १२ वाजता उठून ४२ दिवस म्हणत असता १८ वे दिवशी रात्री १२ वाजले तरी मी उठले नाहीं हे पाहून मन्या माझे डोक्याशी येऊन म्याव म्याव असे ओरडू लागला व मला झोपेतून उठणे भाग पडले. त्याला वाहेर जायचे असेल म्हणून मी दार उघडले. पण हा पळळया पलंगावर जाऊन पडला. देवाच्या ठिकाणी माझे लक्ष गेले व खंड न पडता व्यंकटेश स्तोत्राचे पारायण पूर्ण केले. हे आमच्या मन्यामुळे घडले.

साईकृपा

-श्री. विश्वनाथ श्रीधर वरणकर

५-३, वक्सिसिंग चाळ,
कुडार ब्हिलेज, दफतरी रोड,
मालाड (पूर्व), मुंबई ४०० ०६४

० गेल्या वर्षी मी सहकुटुंब बाबांच्या दर्शनाला शिरडीला गेलो होतो. गंदी असूनही नेहमीप्रमाणे बाबांच्या कृपेने रहाण्याची व्यवस्थित सोय झाली. दोन दिवस केव्हां निघून गेले ते समजलेच नाहीं. परत यावयाच्या दिवशी मी नेहमीच बाबांच्या समाधिजवळ तासभर बसतो. त्याही दिवशी बाबांच्या समाधिजवळ मूर्तीकडे टक लावून बसलो होतो. हे रूप डोळ्यांसमोरुन केव्हाही हलू नये असे वाटत होते. बाबांचे हे गोंडस रूप असेच सतत नजरेसमोर असावे असे सारखे मनात येत होते. मी माझ्या सद्गुरु दयाधन साईना भक्तिपूर्ण हात जोडून प्रार्थना केली. “बाबा आज आम्ही सर्वजण मुंबईला परत जाणार. पुढचे येणे आपल्या इच्छेनुसार होईलच. परंतु आपले हे सुंदर मुखकमल सतत माझ्या नजरेसमोर असावयास हवे. जेव्हां जेव्हा आपली मूर्ती पाहाण्याची माझी इच्छा होईल त्या त्या वेळी आपले हे गोंडस रूप माझ्या डोळ्यासमोर यावयास हवे.” बाबांना मनःपूर्वक वंदन करून आम्ही सर्वजण त्या सात्री मुंबईला येण्यास निघालो.

त्यानंतर दोन-तीन दिवसांची गोष्ट नेहमीप्रमाणे मी ऑफिसला निघालो होतो. मित्रांशी गप्पागोष्टी करीत रस्त्याने चाललो होतो. ऑफिसजवळ आलो. चालता चालता अचानक वर उचललेले पाऊल तसेच वरच्यावर राहिले. कारण जर ते पाऊल खाली आले असते तर? तर मी स्वतःला क्षमा करू शकलो नसतो. पायाखाली असे काय दिसले असेल वरे, की ज्याच्यामुळे माझे पाऊल वरच राहिले. पायाखाली रंगीत असे एक छोटेसे चित्र होते. खाली वाकून पाहिले आणि काय सांगू! प्रत्यक्ष अंगावर शहारे आले. आनंदाने गहिंवरून आले. कसले चित्र असेल वरे ते? तो होता माझ्या ब्रह्मांडनायक बाबांचा फोटो अगदी त्यांच्या समाधिजवळच्या मूर्तीचा कॅमेच्याचा रंगीत फोटो. आणि तो सुद्धा फक्त त्यांच्या गोंडस मुखकमलाचा. रस्त्यावरून फोटो उचलून घेतांना डोळ्यांतून आनंदाशू आले. एवढचा लवकर बाबांनी माझी इच्छा पूर्ण केली होती. आजही त्यांची ती छवी माझ्या पाकिटात आहे. जेव्हां जेव्हां मला इच्छा होते तेव्हां तेव्हां मी तीचे दर्शन घेतो.

खरोखर तो प्रसंग आठवला की सद्गुरु साईबाबांच्या “जो जो मज भजे, जैसा जैसा भावे ॥ तैसा तैसा पावे मीही त्यासी” या वचनाची आठवण होते. बाबांचा माझ्या कुटुंबावर व माझ्यावर पूर्ण कृपाशिर्वाद आहे. आणि अनंत काळा-पर्यंत तो असाच राहो ही त्या सद्गुरुचरणी प्रार्थना.

कैवल्याचा चांदण्याला भुकेला चकोर

—सौ. मेधा विवेक केळकर.
नाडकणी ब्लॉक्स, लॉरेन्स रोड,
देवळाली, नासिक

० श्री साईबाबांवर कॉलेजमध्ये असल्यापासून श्रद्धा होती. परंतु माझं लग्न ज्ञाल्यावर मला आलेल्या काही अनुभवानंतर ही श्रद्धा आणखीनच दृढ झाली. युनिव्हर्सिटीच्या परीक्षेच्या वेळेस आमच्या नातेवाईकांपैकी कुणीतरी शिर्डीस जाऊन येत असे. आणि बाबांचा प्रसाद मला परीक्षेच्या आधी मिळत असे. त्यामुळे त्यांची उदी व प्रसाद घेतल्यावर मी परीक्षेत पास होणार याची मला खात्री असे. त्यांच्या आशिर्वादाने मला परीक्षेत यश प्राप्त होत असे.

श्री साईबाबा हे अंतर्ज्ञानी व उच्चकोटीतले सत्पुरुष होते. भक्ताच्या मनातील इच्छा ते अंतर्ज्ञानाने जाणत असत. तसेच भक्ताच्या मनातील भाव ते सहजतेने ओळखत अनेकवेळा ते भक्ताची पण परीक्षा पहात.

‘दोनवर्षांपूर्वी मी प्रथमच हेमाडपंत लिखित “श्रीसाईसच्चरीत या ग्रंथाचे पारायण करायच ठरवलं. पोथीची समाप्ती मी दसन्याच्या दिवशी करणार होते,

बाबांना तुपाचा सांजा नैवेद्य म्हणून करायचा ठरविला. परंतु त्या दिवशी आमच्या दादर येथील परिसरात सकाळपासून नठाला पाण्याचा थेंब आला नाही. मी तर अगदी रडकुंडीला आले. मनात म्हटलं आता आंघोळ झाली नाहीं तर नवेद्य कसा होणार? त्या दिवशी बाबांनी जणू माझी परीक्षा घ्यायचं ठरवलं असावं. मग आम्ही दादरहून माहिमला माझ्या मावशीच्या घरी आंघोळी करता गेलो, व तेथून पाण्याच्या बादल्या भरून घेतल्या व घरी येऊन नैवेद्य दाखवला. अशा प्रकारे बाबांनी माझां पहिलं पारायण माझी परीक्षा घेऊन पार पाडलं.

दुसऱ्या पारायणाच्यावेळी मला आणखीं एक अनुभव आला तो खालील प्रमाणे, पारायणाच्या समाप्तीच्या दिवशी बाबांना मी मनासारखा नैवेद्य दाखवला. पण त्यात मला पेरुची उगीव भासू लागली. साईबाबांना पेरु खूप आवडत. आणि तो मोसम पेरुचा नव्हता. त्यामुळे बाजारात जाऊनही पेरु मिळतील की नाही अशी शंका वाढू लागली. आणि मनाला सारखी हुरदूर लागली. पेरु मिळाले असते तर वरं झाले असतं. काही वेळाने आमच्या घरातील काम करणारी मुलगी मला येऊन म्हणाली पेरुवाला ओरडतोय असं वाटतं. मी म्हटलं आता लगेच धावत जा. असं म्हणत मी तिला पर्समध्ये वैसे घाईघाईने काढून दिले. खाली गेल्यावर तिने त्याला शोधलं. पण तो कुठे दिसेना. एवढ्यात रस्त्याच्या बाजूने एक टोपली डोक्यावर घेऊन येणारा माणूस तिला दिसला. आणि त्याच्या टोपलीत खरोखरच पेरु होते. अशा प्रकारे बाबांना पेरुचा नैवेद्य दाखवायची इच्छा त्यांनी स्वतःहून पूरी करून घेतली.

भक्ताच्या मनात काय इच्छा आहे हे जाणून घेण्याच अलौकिक सामर्थ्य त्यांच्या ठारी होतं. चकोर पक्षी ज्याप्रमाणे चांदण्याला भूकेला असतो. त्याचप्रमाणे साईबाबा हे भक्ताच्या प्रेमाचे भूकेले होते.

दुर्दैवाची गोष्ट अशी की काही महिन्यापूर्वी माझ्या वडिलांचं अकस्मात निधन झालं, त्यांच्या मृत्युचा माझ्या मनावर विलक्षण परीणाम झाला, हच्या अकस्मात बसलेल्या धक्क्याने मी हच्या नजिकच्या काळात खूपच खचून गेले. माझ्या बाबांच्या मृत्युनंतर माझा एक आधारस्तंभच कोसळला, मायेचा एक पाश तुटून पडला. आतापर्यंत माझ्या इच्छा व लाड पुरविणारं एक माणूस या जगातून निघून गेलं होतं. त्यानंतर मी बरेचदा आजारी पडले. माझी शक्तीच निघून गेली परंतु साईबाबांच्या उदीने मला अनेकदा गुण आला. त्यांच्या कृपेमुळे मी हच्या

दुःखातून वरीच सावरली गेले. आता हथापुढे माझ्या मनातील सर्व इच्छा आकांक्षा श्री साईंच्या कृपेने पूर्ण होतील अशी खात्री आहे.

श्री साईंबाबांचे आपल्या भक्तांना हेच सांगणे होते. या जगात अमर कुणीहि नाही. प्रत्येकाला एक दिवस मरावयाचे आहे हे मरणाचे भूत नित्य डोळचासमोर ठेवा. म्हणजे तरी तुम्हांला परमेश्वराची आठवण होईल. आणि आपण हथा जन्मात काहीतरी सत्कर्म केले पाहिजे याची जाणिव होईल.

परमेश्वराची प्राप्ती करून घेण्याचे अनंत मार्ग आहेत. पण सर्वात अगदी सोपा आणि सहजसुलभ मार्ग कोणता असेल तर तो गुरुकृपेशिवाय संसार-सागर पार करण अशक्य आहे. योग्य सद्गुरुची भेट होण्यास देखील पूर्व जन्मीची पुण्याई लागते. भक्ताच्या भक्तीची तीव्र आच उत्पन्न झाली पाहिजे. म्हणजे त्याला योग्य मार्गदर्शन करणारा साईंसारखा सद्गुरु योगायोगाने आपोआप भेटतो.

— म्हणूनच शिर्डीला गेल्यानंतर साईंच्या समाधीसमोर नम्र भावाने आपले मस्तक नमविल्यानंतर खन्या भाविक भक्ताच्या अंतःरंगात शुद्ध पवित्र भावनांचे आंदोलन आपोआप सुरु होते. हृदय प्रेमाने गहिवरून येते. मनाला खरा आनंद वाटतो.

साईंसारख्या सद्गुरुची पूजा कशी करावी याविषयी हेमाडपंतांनी आपल्या ग्रंथात फार सुंदर विवेचन केले आहे. पंत म्हणतात, वावांची पाद्यपूजा करताना डोळचातील प्रेमाश्रूंचे थेंब पडू द्या. पवित्र प्रेमाच्या चंदनाने त्यांच्या कपाळावर टिळा लावा. पवित्र भक्तीची चादर त्यांच्या अंगावर घाला. सात्त्विक विचारांची फुलपुष्पे त्यांना वहाण्याचा प्रयत्न करा. म्हणजे साईं संतुष्ट होतील, कुणाही भक्ताला प्रसन्न होतील. साईंच्या पूजेला. नवरत्नाची अत्तर, गुलावदाणीची कशाचीही जरूरी नाही. साईं प्रेमाचे, खन्या भक्तीचे भुकेले आहे. मनात थोडा जरी विकल्प आला तरी घावरण्याचे, संदयग्रस्त होण्याचे काही कारण नाही, साईं आपल्याला सांभाळून घेतील.

साईंमाऊलीने आपल्या उपदेशात म्हटलच आहे की जो आपल्या मनातील अहंकार सोडून माझ्यावर निरपेक्ष भावाने, हृदयाच्या तळमळीने प्रेम करील त्यालाच माझ्या खन्या, सत्य स्वरूपाची ओळख पटेल. माझ्याशिवाय त्याला सर्व जग

चून्य दिसेल. जो मला अनन्य भावाने शरण जाईल त्याला मी हचा जन्मांतच नाही तर जन्मोजन्मी कधीही अंतर देणार नाही.

माझा दुसरा अनुभव असा.

गेल्या दिवाळीले ते दिवस, माझी प्रसूतीची वेळ जवळ आल्यामुळे मला हॉस्पिटलमध्ये अँडमिट करण्यात आल. पहिलटकरीण असल्यामुळे मनातून खूप घावरले होते. पण साईबाबांवर माझी नितांत श्रद्धा असल्याने त्यांच्यावरच सर्व भार टाकला होता.

डॉक्टरांनी तपासूत मला अजून काहीं तास थांबाव लागेल असं सांगितलं. पोटात दुखायला सुरवात झाली होती. त्यामुळे मी अगदी बेचैन झाले होते. सारखी साईबाबांच्या नामाचा जप करीत होते.

त्या दिवशी नरक चतुर्दशीचा दिवाळीचा दिवस असल्यामुळे माझी आई हॉस्पिटलच्या जवळच असलेल्या दुकानातून काही खरेदी करून आली त्या दुकान-दाराने तिला एक कॅलेंडर दिल. तिने हॉस्पिटलमध्ये येऊन ते गुंडाळी केलेले कॅलेंडर उवडले. तेव्हां त्यावर साईबाबांच्या आशिवदिचा सुंदर फोटो होता. योग्योग असा की त्या दुकानात इतर अनेक देवदेवतांची कॅलेंडर असतामासुद्धा माझ्या आईच्या हातात त्याने वरोवर बाबांचं कॅलेंडर आम्हांला भेट म्हणून दिल होत.

माझ मन त्याचक्षणी बाबांची अतर्क्य लीला पाहून आनंदाने गहिवरून आल. त्या कॅलेंडरच्या रूपाने बाबा जणू काही मला धीर देत होते. अग माझ्यावर श्रद्धा आहे ना तुझी, मग कशाला घावरतेस, सुखरूप सुटका होईल बघ, नंतर आईने ते कॅलेंडर माझ्या कॉटच्या समोरच्या भितीवर अडकवून ठेवलं. माझ्या वेदनेकडे माझ दुर्लक्ष व्हावं याकरता माझ्या आईने सांगितल्याप्रमाणे मी “साईनाथ महाराज आता कृपा करा गुहराज असं म्हणत मी माझ्या वेदना सहन करत होते. त्यानंतर मी शिर्डीहून आणलेली पवित्र उझी पाण्यात कालवून साईबाबांचं नाव घेऊन घेतली. त्यानंतर नर्सने मला इंजेक्शन दिलं व ऑपरेशन थिएटरमध्ये नेलं. तोपर्यंत डॉक्टर आले नव्हते. त्यामुळे ज्यांच्यावर साईबाबांप्रमाणे मी भार टाकला होता. ते नसल्यामुळे माझा सारा धीरच खचून गेला होता. मी सारखी साईबाबांचा थावा करत होते आणि खरोखरच माझा आरंस्वर त्यांना तेव्हां एकू गेला असावा.

डॉक्टरांच्या अनुपस्थितीतही एका सामान्य वाटणाऱ्या नर्सच्या हातून साईंबाबांनी माझी प्रसूतीतून सुखरूप सुटका केली बाबांच्या कृपाप्रसादाने मला मुलगा झाला होता. त्याचक्षणी माझं अंतःकरण प्रेमाणे गहिवरून आलं.

त्यांच्या वचनाची सार्थकता मला त्याचक्षणी पटली “जरी मी हया शरीराचा त्याग करून तुमच्यातून निघून गेलो आहे, तरी कोणताही विकल्प मनात आणू नकात.

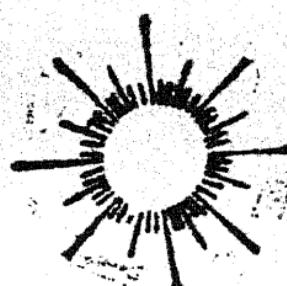
माझ्या भक्ताचा आर्तस्वर ऐकून मी त्यांचे दुःख निवारण करण्याकरिता घावून आल्याशिवाय कदापि रहाणार नाहीं.

अशा प्रकारे माझ्या हाकेळा सदैव ओ देणाऱ्या कृपाळू साईमाऊलीला माझे शतशः कोटी कोटी प्रणाम!

“ब्रिकट मोठी जीवन यात्रा ठायी ठायी संकटे सतरा
जपूनी तव नामाच्या मंत्रा मार्ग पुढे चालते”

“साई आहेत उभे पाठीशी, दृढ भरवसा हा मानसी
भय भिती शिवेल कैसी।

निर्धास्त मी जाहले

बाबांमुळे ऑपरेशन टक्कले

-श्री बाळकृष्ण नाथवा

४१९६४, वी. पी. टी न्यू कॉलनी,

वडाळा, मुंबई ३७

० माझी सून सौ. शालिनी ही गरोदर होती. तिचे नाव वी. पी. टी. हॉस्पिटलमध्ये घातले होते. प्रत्येक महिन्याला डॉक्टर तपासणीसाठी बोलवायचे. नवव्या महिन्यात सुद्धा सून तपासणीसाठी गेली असता डॉक्टरना काही शंका आली आणि तिला हॉस्पिटलमध्ये त्यांनी अॅडमिट केले. दुसऱ्याच दिवशी मी हॉस्पिटलमध्ये वाचण्यासाठी साईलीला मासिके व बाबांची उदी नेली. घरातल्या सवयीमुळे नित्यनियमाने उदी लावी, व पाण्यातून प्यायची. दुसरे दिवशी आम्ही सूनेला हॉस्पिटलमध्ये बघायला गेलो. परंतु तेथील सिस्टरने सांगितले की, तिला ४ वाजता प्रसूतिगृहामध्ये नेले.

आम्ही प्रसूति-गृहाकडे गेलो आणि तेथे चौकशी केल्यावर असे कळले की ती प्रसूत झाली नाही. थोड्यावेळाने डॉक्टर बाई वाहेर आल्या आणि सांगितले की, तुमच्या सुनेचे जर वेळ आली तर ऑपरेशन करावे लागेल. एवढे ऐकल्यावर घरातील सर्वत्र माणसांना धक्काच वसला. सगळ्यांचे चेहरे उतरले. पण बाबांची श्रद्धा - सबुरी हच्या वचनांची आठवण झाली आणि मनपूर्वक बाबांना हाक माझन विनवणी केली की, वावा अनेकांचे अनुभव वाचून मन आनंदित व्हायचे. पण आता माझ्या सुनेवर प्रसंग आलेला आहे. तरी ऑपरेशनविना सुखरूप सुटका व्हावी हीच सदिच्छा. बाबांना नवस केला की, सर्व ठीक झाले.

कृष्णजन्माष्टमीच्या दिवशी रात्री मुळे कृष्ण कधी आपल्या बरोबर नाचायला येतोय हच्याचप्रमाणे आम्ही हॉस्पिटलमध्ये साईनामाच्या जल्लोषात डोळे टबकारून वाट पहात होतो.

तोच, बाबांचा चमत्कार म्हणा, अथवा बाबांचा अवतार म्हणा, प्रसूति-गृहामधून नर्स वाहेर आली आणि सांगितले. तुमची सून ११.३५ वाजता ऑपरेशन-

विना सुखरूप सुटली. मुलगा झाला. आम्हांला एवढा आनंद झाला की बाबांच्या आरतीमध्ये तल्लीन व्हायचो त्याचप्रमाणे आनंदात झालो होतो. नातवाचा जन्म गुरुवारी झाल्यामुळे “स” वरूनच “सत्कार” असे नाव ठेवले. सहाव्या महिन्यातच नातवाला घेऊन सहकुटुंब शिर्डीला गेलो.

बाबा तुम्हा, आम्हां सर्वांना सुखी ठेवोत, व आमच्यावर सदैव छव असलेल्या बाबांना आमचे कोटी-कोटी प्रणाम.

कृपाकू साईमाऊली

-सौ नयना व विरमोळे
९, लक्ष्मी सदन, साई हिल,
टेंबापाडा रोड, भांडूप,
मुंबई ४०० ०३८.

० तशी मी पहिल्यापासूनच गणेश उपासक पण लग्नानंतर प्रथम आम्ही शिरडीला गेलो. तेव्हांपासून श्रीगणेशावरोवर बाबांच्या सेवेची देखील मनात प्रेरणा उत्पन्न झाली. माझे पतीदेखिल या सेवेत सहभागी आहेत. बाबांचे अनेक अनुभव आम्ही वाचले व मलाही काही अनुभव आलेत. त्यापैकी एक अनुभव.

जून १९८२ मध्ये अचानकपणे माझे लहानसे आँपरेशन करायचे ठरले. आँपरेशनचा दिवस गुरुवार म्हणजे बाबांचाच वार होता. मी आँपरेशन ह्यमध्ये गेले. बाबांची आशिर्वादाची तसबीर समोर होती. तिला वंदन करून सर्व भार त्यांचेवर सोपवून डोळे झाकले. शुद्धीवर आले तेव्हां उजव्या हातावर गुणीचे

इंजेक्शन दिले होते तो हात वर पर्यंत सुजला होता व फार दुखत होता औपरेशन पेक्षा हाताचाच त्रास जास्त झाला त्यावर जवळ जवळ दोन तीन महिने घरगुती व डॉक्टरी उपचार केले. तरी हात दुखतच होता नंतर एका गुरुवारी दादरला बाबांच्या देवळात गेले त्यांच्या चरणावर हात ठेवला व सांगितले की या हाताला आता औषधे बंद करून तुमच्या उदीचेच औषध लावेन व हात जर दुखायचा बंद होऊन पहिल्यासारखा झाला तर साईलीलेत अनुभव देईन. त्यानंतर औषधाशिवाय हात दुखायचा कमी झाला. त्या आधी बोटे हालत नसत, लिहावयास जमत नसे ती तकार बंद झाली आता मी चांगल्याप्रकारे लिहू शकते. सर्व कामे करू शकते. ही साईमाऊलीचीच कृपा होय काही कारणामुळे हा लेख आटवण असूनही लिहावयास जमला नाहीं. आता तो बाबांच्याच कृपेने या हाताने लिहिला गला आहे. लेख लिहावयाचा लांबला तरी बाबा आपल्या भक्ताला कधीच अंतर देणार नाहीत याची मला पूर्ण खात्री आहे. त्यांचे नाव घेऊन कोणतेही काम केले तरी ते पूर्ण होते. हा माझा अनुभव आहे.

अशीच श्री साईमाऊली सर्व भक्तांच्या मागे सावलीप्रमाणे राहून हाकेला धावो हीच साईचरणी प्रार्थना हरी ओभ साई.

पुत्राचे सहस्र अपराध माता काय मानी तयाचा खेद
तेवी तु कृपादू साईनाथ माय बाप मजलागी.

उदीचा चमत्कारीक अनुभव

श्री. मनोहर शां. राजे

ई-१२ माधवनगर,

वडाळा, मुंबई ४०० ०३१.

० माझ्या डाव्या डोळ्याच्या पापणीवर एक लहान गाठ आली होती ती मोठी होऊन जवळ जवळ डोळा ज्ञाकला गेला होता. मी लगेच आमच्या फॅमिली डॉक्टरांकडे जाऊन दाखविला. त्या म्हणाल्या “हयाला काहीं औपच नाहीं. तुम्हांला ती हाँस्पिटलमध्ये जाऊन दाखवावी लागेल, व कापून घ्यावी लागेल ती पिकण्याची शक्यता नाहीं. मी फारच घाबरलो व श्री साईबाबांचा धावा केला व तुमची उदी लावून ही गाठ फुटली पाहिजे फुटल्यास हा अनुभव साईलीला मासिकात प्रसिद्ध करण्यासाठी पाठविन मी त्या गाठीला सारखी उदी लावली व काय आश्चर्य ती गाठ फुटून त्यातून पाणी वाहू लागेले व दुसऱ्याच दिवशी ती कमी झाली व डोळ्याची सूज जाऊन डोळा वरा ज्ञाला हा अनुभव मला मे महिन्याच्या दुसऱ्या आठवड्यात आला व हाँस्पिटलमध्ये जाण्याचे बाबांनीच टाळले. त्याबद्दल त्यांचे मी मनःपूर्वक आभार मानले. हा अनुभव आज लिहिन उद्या लिहिन असे करता करता राहून गेले तर थोड्याच दिवसांनी माझ्या डाव्या दंडावर तशीच गांठ आली व तीही कापल्याशिवाय जाणार नाहीं असे डॉक्टर म्हणाले परत मी उदीचा मारा चालू केला व आलेला अनुभव प्रसिद्धिस पाठविला नाही त्याबद्दल श्री बाबांची क्षमा मागितली, व मी कंटाळा केला असला तरीसुद्धा श्रीबाबा माझ्या हाकेला धाऊन आले व आजच ती गाठ फुटून वाहू लागली व हाँस्पिटलमध्ये जाण्याचे त्यांनीच टाळले त्याबद्दल त्यांना माझे शतशः प्रणाम. असा श्री साईबाबांच्या उदीचा ताजा अनुभव मला आला.

भक्तांच्या हाकेला धावणारे बाबा

-सौ. शीला म्हात्रे

२१ नारळवाडी, माझगाव, मुंबई १०

० मी एक साईभक्त आहे. म्हणजे आमचे कुटुंबच साईभक्त आहे. दरवर्षी “साई निकेतन” दादर मधून निघणाऱ्या मुंबई शिर्डी पदयात्रेस माझे मिस्टर जात असतात आमच्या घरातील प्रत्येक व्यक्तीला बाबांच्या अगाध लीलेचे अनुभव आलेले आहेत. मलाही यापूर्वी अनेक अनुभव आलेले आहेत. त्यातीलच आताच आलेला हा ताजा अनुभव.

बाबांच्या कृपाप्रसादाने मला दोन मुळगे आहेत. त्यातील मोठा प्रसाद व दुसरा साई. साईच्या वेळेचा हा अनुभव देत आहे. साईच्या वेळेस मला दिवस गेले तेव्हां मी खूप घावरले होते कारण यापूर्वी माझी दोन अर्बांशन्स झाली होती. बाबांच्या आशीर्वादाने प्रसाद झाला आणि मला आशाही नव्हती की मला आता मुल होईल अशी. परंतु प्रसादच्या जन्मानंतर चार वर्षांनी पुन्हा दिवस गेल्यामुळे मला सारखे वाटत होते की हे तरी नीट होईल कां? त्यामुळे मी रोज सकाळ, संध्याकाळ, रात्री झोपतानाही बाबांच्या फोटोपुढे उभी राहून बाबांना नेहमी सांगत असे “बाबा हे जे तुम्ही फळ देता ते परिपूर्ण होवू दे, व योग्य दिवशी मुलीची नीट सुटका करा.” हा माझा मंत्र रोजच बाबांसमोर चालूच होता त्यामुळे मला नऊ महिने कोणताच त्रास झाला नाही. परंतु पुढे नऊ महिने पूर्ण झाले, डॉक्टरांनी दिलेली ३० एप्रिल तारीख होउनही गेली. तरीही माझे काही सुटकेचे चिन्ह दिसेना. अस करता करता आणखी बारा दिवस वर गेले त्यामुळे घरातील सर्वच माणसे घावरली. शेवटी सासूबाई पंचांग घेऊन दिवस मोजत बसल्या कुठे चुकलेत का ते पहाण्यासाठी पण त्या म्हणाल्या तुझे तर १७ दिवस जास्त होतात एवढे दिवस जात नाहीत हे त्यांचे शब्द ऐकताच मला रडूच कोसळले. त्या दिवशी सवंध दिवस बाबांच्या पुढ्यात उभी राहून रडून रडून बाबांना सांगत होते “बाबा आता तरी मुलीची सुटका करा असे किती दिवस जाणार आहेत अजून योग्य दिवस आला नाहीं का?” आणि खरोखर बाबांनी मुलीची हाक ऐकली तिचे अश्रू पुसले आणि योग्य दिवशी म्हणजे स्वतःच्या वारी गुरुवार १२ मे या दिवशी कसलाही त्रास न होता विलंब न लागता सुटका केली. तोहि मुलगाच झाला म्हणूनच त्यांचे नाव साई ठेवले.

अनेकांचे लहान मोठे लेख मी साईलीलेतून नेहमीच वाचत असते मला नेहमी वाटत असे की आपणही आपले अनुभव पाठवावेत परंतु तसे लिहिण्याचे होत नव्हते. परंतु हच्चा वेळेला मी बाबांना म्हणाले होते. माझ्या हाकेला धावलात तर मी हा अनुभव साईलीला मासिकात लगेच पाठवून देईन आज मी १५ दिवसांची बाळंतिण असूनही केवळ बाबांनी लिहिण्याची प्रेरणा दिल्यामुळे च हा अनुभव लिहून पाठवित आहे.

अशा हच्चा माझ्या बाबांना माझे शतशः प्रणाम -

माझे परम पूज्य दैवत-साई

- श्री. विजय यशवंत सहायते
मृ., पो. चिंचणी
तालुका डहाणू, जिल्हा ठाणे.
पीन ४०१५०३

जो जो मज भजे, जैसा जैसा भावे।

तैसा तैसा पावे मीही त्यासी॥

वरील वचनांचा अर्थ मात्र बाबांनी माझ्या बावतींत पूर्णपणे खरा कस्तूरी दाखविला आहे. माझे आराध्य, परमपूज्य श्री साईबाबा आपल्या वचनासाठी कटिबद्ध आहेत. बाबा आपण माझे पाठीराखे, आपला अभय हस्त व कृपादृष्टी असल्याने हच्चा संसाररुपी भवसागरात माझ्या जीवन नौकेला सुखःदुखांचे हेलकावे बसून त्यातून फक्त आपणच तारु शकता.

माझ्या अत्पशा भक्तीरूपी साधनेमध्ये जे जे अडथळे आले ते ते श्री साई-नाथांनी सोडविले.

श्री बाबांच्या कृपेने मला माझ्या मनाप्रमाणे चांगली नोकरी मिळून प्रमोशन सुद्धा मिळाले. बहिणींची लग्ने सुद्धा बाबांच्या कृपाशीर्वादाने व्यवस्थित पार पडून त्या त्यांच्या संसारात सुखी आहेत. मधल्या बहिणीच्या पहिल्या बाळतपणाचे वेळी अक्षरशः आम्हाला बाबांनीच तारले व अत्यंत कठीण परिस्थितीत सुद्धा सिज्जरिने बाळ व बालाच्या आईस माझ्या साईनी परत दिले, त्यावेळची परिस्थिती आठवून आता अक्षरशः अंगावर काटे उभे रहातात.

दुसरे असे की बन्याच वर्षापासून माझे एक स्वप्न होते व ते म्हणजे घराची पुर्नरचना सुधारणा. परंतु अक्षरशः हच्या महागाईच्या काळात घराचे बांधकाम म्हणजे एक दिव्यच आहे व नोकरी पेशातील माणसास ते अवघड जाते. परंतु माझ्या बाबांचीच कृपा म्हणा. वेळेवर पैशाची व अन्य वस्तुंची सोय उपलब्ध होऊन माझ्या मनाप्रमाणे माझ्या बाबांच्याच घरात बाबांनी सुधारणा करून घेतली.

आताचा ज्वलंत अनुभव म्हणजे माझी मधल्या नंबरची बहिण पुन्हा गरोदर राहिल्याने आम्हा घरातील मंडळीना रोज एकच काळजी होती व ती म्हणजे तिची प्रसूती चांगल्या प्रकारे व्हावी. मी एक दिवस बाबांना म्हणालो की बाबा मी तुमचा जरी खरा भक्त असलो तर मात्र या वेळी मला आपला दृष्टांत हवा व तो म्हणजे माझ्या बहिणीचे पहिल्याप्रमाणे पुन्हा सिज्जरिन न होता तिची डिलीव्हरी नार्मल होऊन तिला पुत्ररत्न व्हावे. आणि काय आश्चर्य! दिनांक ४ जुलै १९८३-रोजी माझ्या बाबांनी माझी हाक ऐकली व बहिणीला कोणत्याही प्रकारचा त्रास न होता डिलीव्हरी होऊन मुलगा ज्ञाला. आज माझा (भाचा साई-प्रसाद, मोठ्या छोकरीचे नाव आम्ही श्रद्धा ठेवले आहे) अगदी छान असून बाबांचे गुणगान करीतच रडतोय असे मला वाटते. माझ्या भाचीस (श्रद्धा) सुद्धा साईबाबांच्या उदीची खूपच आवड असून ती रोज न चुकता ती लावण्यास सांगते.

नियमित साईनाथांचे स्मरण, साईस्तचरित्रांचे पठण व आरत्या वगैरेनी बाबांची मी अल्पशी भक्ती करतोय ती बाबांनी गोड मानून हच्या अज्ञानी बालकास सदैव आपल्या चरणीच विसावा द्यावा हीच साईचरणी प्रार्थना.

“कुठे ही असा काहीही करा, एवढे पूर्ण सदैव स्मरा
की तुमच्या इत्यंभूत कृतीच्या खबरा मंज निरंतरा लागती.” ☆

साईकृपेचा अनुभव

—सौ. सुनीता मोहन कोंडकर
बाबा कोंडकर वाडा,
भास्कर आळी,
वसई, जि. ठाणे.

० मी एक साईबाबांची भक्त आहे. त्यांचेवर माझी अत्यंत निष्ठा आहे. मी नेहमी धावा करीत असते.

दिनांक १४ मे रोजी आमचे कुलदैवत कुडाळ येथे जाण्यास निघालो. सर्व तयारी झाली होती. जाण्यासाठी आम्ही प्रायव्हेट गाडी ठरविली होती. पहाटे पाच वाजता आम्ही निघणार होतो आणि अचानक रात्री माझ्या मुलाला दोनपर्यंत ताप आला. ताप कशानेच उतरेना. आम्ही बेत रद्द करण्याचे ठरविले. माझा साईनामाचा जप चालूच होता. मी साईबाबांना गाळाणे घातले जर माझ्या मुलाचा ताप उतरून आम्हाला कुलदैवतेला जाण्यास मिळाले तरच मी माझ्या भक्तीवर विश्वास ठेवीन, आणि तसेच मी नवस केळा की माझ्या मनासारखे झाले तर मी 'साईलीलेत' अनुभव लिहून पाठवीन, आणि काय आश्चर्य एक तासातच माझ्या मुलाचा ताप उतरून सकाळी आनंदाने आम्ही सर्वज्ञ निघालो. कुडाळ ते गोवा असे पंधरा दिवसाची दिप करून मजेत आलो. आणि यापंधरा दिवसात माझ्या मुलाने कसलोच त्रास दिला नाही ही श्री साई माऊलीचीच कृपा आहे.

श्री साईबाबांची कृपा आमच्या पाठीशी सदैव रहावी हीच प्रार्थना!

जरी हे शरीर गेलो मी टाकून । तरी मी धावेन भक्तांसाठी ॥

—सौ. अरुणा भालवंद्र कर्णिक.

‘शिवालय अपार्टमेंट
ब्लॉक जी-५-ए, एस. ब्ही. पी. रोड,
बोरिवली-पश्चिम, मुंबई ४०० ०९२

आमच्या हुटंबातील सर्वचजण श्री साईबाबांची भक्ती मनापासून करतात. कोणतेही काम करताना व कोठेही बाहेर जाताना बाबांची उदी लावून व नमस्कार करूनच बाहेर पडतात.

सन १९७६ ची गोष्ट माझ्या सामूळाई वयाच्या ९२ वर्षी वृद्धापकाळामुळे निधन पावल्या. त्यांच्या क्रियाकर्माची सारी जबाबदारी माझ्या मिस्टरांवर होती. त्यामुळे हथांना एकच काळजी लागून राहिली कि सर्व काही व्यवस्थित होईल की नाही? त्याप्रमाणे २-३ दिवस क्रियाकर्म सुरु झाले. हे रोज उदी लावून, बाबांना नमस्कार करून सांगायचे की सर्व व्यवस्थित होऊन चा. १३ व्या दिवशी (श्राद्धाच्या दिवशी) हथांनी बाबांना मनःपूर्वक नमस्कार करून आदराने भोजनरूपी प्रसादाला घेण्याचे आमंत्रण दिले. व सांगितले की हथा कार्यक्रमाची परिपूर्णता करा. त्याप्रमाणे सर्वांची जेवणे आटोपली. सर्व मंडळी जाग्याच्या तयारीला लागली. तेवढ्यात साधारण सायंकाळी ५ वाजग्याच्या सुमारास मला आचान्याने हाक मारली व म्हणाला, ‘वहिनी, इकडे या जरा. हा माणूस बघा काय सांगतो की मला भूक लागली आहे. मला जेवायचे आहे.’ यावेळेस जरा मी घाईतच होते. तरीपण काही मनांत शंका न आणता मी विचारले, ‘कोण आहे हा?’ तेव्हा याने सांगिले की भाड्याची भांडी आणणारा गाडीवान आहे. तेव्हा मी म्हणालो, हो वाढा ना, त्यांना व्यवस्थित सर्व वाढा. यांत काय विचारायच आहे? आणि नंतर ही गोष्ट माझ्या मनात घर करून राहीलीसुद्धा नाही.

साधारण २-३ दिवसांनी सर्व पाहूणे गेल्यावर सर्व आटोपल्यावर माझे मिस्टर म्हणाले की, झालं बाबा सर्व व्यवस्थित. मी बाबांना सुद्धा हथा भोजनाचे आमंत्रण दिले होते. आणि त्याप्रमाणे श्री बाबा नक्कीच कुणाच्या तरी रुपाने येऊन प्रसाद घेऊन गेले असणार. त्यांचा हा श्रद्धापूर्वक ठाम निश्चय ऐकून मी एकदम

मुश्ख होऊन विचारले. की काय हो, अगोदर मला नाहीत हे बोललात? कारण एक माणूस अगदी सर्व आटोपल्यावर खाकी पैंठ व खाकी शर्ट घालून आला होता व सर्वात शेवटी म्हणजे सायंकाळी ५ वाजता मला भूक लागली आहे, मला जेवायला वाढा, अंक माणणी कहन जेवून सुऱ्डा गेला. पण, मला तर हे तुम्ही बोलल्याचे काहीच माहीत नव्हते, असो. मला तर वाटते की, श्री वावाच प्रत्यक्ष येऊन भोजन करून गेले. हे ऐकून माझे मिस्टर म्हणाले, विधितल्स, प्रत्यक्ष श्री साईबाबा 'जया मनी जैसा भाव, तया तैसा अनुभव' हच्या आपल्या वचनाला जागले!

खरोखरच नेहमी आपल्या भक्तांच्या हांकेला धावून येणाऱ्या शिरिडीच्या हच्या श्री साईबाबाना आमच्या कुटुंबाचे कोटी कोटी प्रणाम!

बाबांनी मला नोकरी दिली

—कृ. अलका वसंत सावंत
१८; ब, लक्ष्मी कॉटेज,
परेल, मुंबई क्र. ४०० ०१२.

मी गेली दोन वर्षे नोकरीसाठी सातत्याने प्रयत्न करत होते. घरची परस्थिती अत्यंत विकट असल्यामुळे हा त्रास होत होता त्यातूनही शिर्डील बाबांकडे जाण्याची प्रवळ इच्छा पण यश येईना शेवटी शिर्डीला जाण्याची इच्छा साईबाबांनी १। महीन्यांनी नोकरी देऊन पूर्ण केली. शिर्डीहून परतल्या-नंतर पुन्हा परस्थितीची उज्ज्वली सुरु. शेवटी नोकरी शोधण्याचे प्रयत्न सोडून दिले. अखेर साईबाबानांच माझी दया आली आणि उद्या माझी नेमणूक होणार त्याच्या आदल्या दिवशी दृष्टांत देऊन बाबानी मला दर्शन दिले व अशिर्वाद देवून माझ मन तृप्त केले. दुसरे दिवशी दृष्टांत प्रमाणे "सेंट्रल टेलिग्राफ ऑफीस C.T.O." प्रमाणे मध्ये टेलीग्राफीस '(Telegraphists) या पदावर माझी नेमणूक ज्ञाली. म्हणतात ना श्रद्धा तेथे फल हे ब्रीद पूरेपूर माझ्या प्रत्ययास आले.

परमेश्वराने मला भकरी दिली ती आज मी आनंदाने खात आहे परंतु यासाठी प्रयत्न माझ्या गुरुमाझलींनी केले. अश्या या माझ्या गुरुमाझलींची मी अनंत जन्मी नडणी आहे. आज ते मला मुली म्हणूनच हाक मारून दृष्टांत देतात. असेच त्यांचे कृपाशिर्वाद सदैव माझ्याच नाहीतर माझ्या कुटुंबियांवर राहून भावी आयुष्य उज्ज्वल करावे आणि सर्व साईभक्तांवसुऱ्डा त्यांचे कृपाशिर्वाद रहावेत एवढोच त्यांच्या चरणी प्रार्थना.

शरण मज आला आणि वाया गेला । दाखवा दाखवा ऐसा कोणी ॥

—सौ. रजनी अशोकराव घेवारी

४००, गुरुवार पेठ,

सातारा-२.

आमच्या घरी श्री साईबाबांचा खूप जुना असा आशिवदिचा फोटो होता. परंतु आमच्या घरातील कोणीही त्या फोटोची पुजाअर्चा कधीही केली नव्हती. ज्याप्रमाणे नामदेव, तुकाराम, एकनाथ या साधुसंताप्रमाणेच श्री साईबाबा असावेत असा माझा समज होता. नरहरी सोनाराप्रमाणेच आम्ही शिवभक्त त्यामुळे फक्त शिवलिंगाची रोज नित्यनेमाप्रमाणे पुजा-अर्चा नैवेद्य वगैरे विधी व्यवस्थितपणे आणि शुचिभूतपणे करीत असत. आम्ही लिंगायत असल्यामुळे फक्त लिंगाचीच तेवढी पुजा-अर्चा करीत. इतर देवदेवतांकडे हव्या तितक्या प्रमाणात मन लावले नाही. त्यांची पुजा-अर्चा देखील केलेली नव्हती.

लिंगायत झंहणजे फक्त लिंगाचीच पुजा करणे असा माझा स्वतःचा समज होता. परंतु श्री साईबाबांनी मला आकृष्ट केले.

“श्री साईलीला” मासिकातील आश्चर्यकारक ताजे अनुभव, त्याचप्रमाणे वाबांच्या विषयी भक्तांना येणारी प्रचिती यावरून मला देखील वाबांच्या बद्दल तीव्र ओढ लागली. मासिकातील एकेक नवनवीन अनुभव वाचता वाचता श्री साईबाबांचे नाव नकळत जीभेवर नाचू लागले. ॥ ३०९ नमः शिवाय !! या जपाप्रमाणेच ॥ हरी ३०९ साई ॥ हा जपही सुरु झाला.

आमचेकडे श्री साईबाबांच्या प्रतिमेची श्री शंकराच्या पुजेअर्चेप्रमाणेच पुजा होऊ लागली. जणू काही वाबा हेच कैलासनाथ होऊन अवतरले; घरामध्ये ते एकरूप झाले असे वाढू लागले. मनातील कोणतीही इच्छा बाबांजवळ बोलावी आणि ती पूर्ण व्हावी. यात नवल ते काय? लेकीने केलेला हटू वडीलांनी पूर्ण करावा याप्रमाणे घडू लागले.

माझी सर्वात धाकटी मुलगी असीता. तिला महूतप्रयासाने आम्ही आमच्या शहरातील एका शाळेमध्ये प्रवेश मिळविला. ती बालबाडी मध्ये जाऊ लागली. परंतु काही दिवसानंतर तिचे रडगाणे सुरु झाले की मी शाळेमध्ये जाणार नाही. मला शिकावयाचे नाही. शाळेमध्ये जातिवेळी रोज दंगा, रडगाणे चालू व्हायचे. तिला गोड बोलावे, वेळप्रसंगी रागवावे पण बालहट्टव तो. त्यामध्ये भरीसभर म्हणून मोठ्या दोन्ही मुलांचे अभ्यासावरून लक्ष कमी झाले. खेळण्याचे प्रमाण जास्त वाढले. अभ्यासामध्ये चांगले असणारे त्यांचे नंबर घसरले.

शारण मज आला आणि वाया गेला ।

आजच्या या महागाईच्या काळात शिक्षणावर एवढा खर्च करून उपयोग काय? या विचारामध्ये मन त्रस्त होऊन गेले. नको हा संसार, नको हा प्रपंच. आपण या सर्वांचा त्याग करून कुठे तरी निघून जावे असे मनांमध्ये वाटू लागले या सर्व विचाराने कांही सुचेनासे झाले. याविचारामध्येच असताना माझे लक्ष समोर भितीला लावलेल्या श्री साईबाबांच्या प्रतिमेकडे गेले. बाबा मला हात हलवून आशिर्वाद देत होते की, एवढ्याशा क्षुल्लक गोऱ्यीला एवढा खच्तेस. संसाररूपी सागरात अशी छोटी मोठी वाढळे येणारच. त्यामुळे नावेला हेलकावे बसणारच. त्यास असे भिऊन कसे चालेल.

नकळत अश्रुपूर्ण नयनांनी बाबांना हात जोडले आणि प्रार्थना केली. बाबा! तुम्हीच मला मार्ग दाखवा. माझी मुळ दृष्टिवाच. छोटी असीता शाळमध्ये व्यवस्थितपणाने जावी. ही माझी इच्छा पूर्ण करा. मला धनसंपत्ती नको. मुलांचे शिक्षण हीच माझी धन संपत्ती होय. मी “श्री साईसच्चरित्राचा” सप्ताह करीन.

त्याप्रमाणे मी “श्री साईसच्चरित्राचा” सप्ताह केला आणि जादूची कांडी फिरविल्याप्रमाणे मुलानांही बाबांनी मोहीत केले. मुले शाळेत जाताना तसेच परिक्षेला जाताना नमस्कार करून आणि उदी सेवन करू लागली. त्याचप्रमाणे मुले अभ्यास चांगल्या प्रकारे करू लागली. लहान असीताला सर्वांनी सांगितले की, ते बघं बाबा तुझ्याकडे बघताहेत तुला आशिर्वाद देत आहेत. तू जर अभ्यास केला नाहीस तर तुझ्यावर बाबा रागावतील. तुला ते शिक्षा देतील. तिच्यामध्ये देखील हळूहळू बदल होऊ लागला. ती मुळाक्षरे काढू लागली. वार्षिक परीक्षा झाली. सर्वांचा रिझल्ट समाधानकारक लागला. मनाला अतिशय आनंद झाला. लहान असीताच्या बाईंनी (वर्गशिक्षकांनी) तर मला बोलावून घेतले आणि सांगितले की, पहिले सहा महिने तुमची मुलगी रडत होती. त्या मानाने तिने चांगली प्रगती केलेली आहे. आता तर वर्गामध्ये सर्वपिक्षा पुढे वस्याकरिता दहा वाजल्यापासून शाळमध्ये जाप्यासाठी हटू चाललेला असतो.

साई रहम नजर करना | बच्चोंका पालन करना ॥

“श्री साईसच्चरित्राचा” सप्ताह केल्यापासून लगेच शिर्डीला जवयास मिळाले. शिर्डीस्थान पाहिल्यानंतर बाबांच्या दर्शनाने मन बाबांच्यामध्ये गुतले गेले. तिन्ही मुले श्री साईबाबांची अकरा वचने त्याचप्रमाणे बाबांची भजने म्हणू लागली.

शिव आणि साई यांमध्ये भेद राहिला नाही.

इवलेसे रोप लावियले द्वारी । तयाचा वेलू गेला गगनावरी ॥

ज्या ज्या वेळेस आमच्यावर संकटे येतात अडचणी येतात तेव्हा आनंदी सर्वजण मन; पूर्वक प्रार्थना करतो, त्यांचे भजन करतो. त्याप्रमाणे अडचणीमधून मुक्त होतो.

शिरडीवृत्त माहे ऑगस्ट १९८३

या महिन्यात श्रींच्या दर्शनासाठी साईभक्तांची गर्दी नेहमीप्रमाणे होती. काही कलाकारांनी श्रींच्या पुढे हजेरी दिली, ती खालीलप्रमाणे —

- कीर्तन :-**
- १) ह. भ. प. शुक्लेश्वर महाराज, मोरवी.
 - २) ह. भ. प. जाधव गुरुजी, शिर्डी
 - ३) ह. भ. पु. वासुदेवशास्त्री धर्माधिकारी, अकोले

- प्रवचन :-**
- १) ह. भ. प. रघुनाथ कृष्ण कारखानीस, पुणे.
 - २) ह. भ. प. लक्षण महाराज वाकचौरे, शिर्डी.
 - ३) ह. भ. प. स्वामी प्रभाकर, केरळ.
 - ४) ह. भ. प. धनाजी भ. साळुके, कीवळ, डि. कन्हाड.

भजन, गायन, वादन, नृत्य वगैरे :- (१) श्री. बनवासी मंडळ, कोल्हेवाडी, जामखेड. (२) श्री. ज्ञानेश्वर भजनी मंडळ, नांदुर्खी, (३) श्री साईनाथ भजनी मंडळ, शिर्डी (४) श्री. गोपाळ चौरसीया, कलकत्ता (५) कु. संगीता कुलकर्णी, मुंबई (६) श्री. प्रभूप्रसाद प्रिसीपॉल म्हैसूर (७) श्री. भास्कराचार्य तिरुपती (८) सौ. विशालाक्षी श्रीवेंकटाचलम, दिल्ली, (९) श्री. अनुराग श्रीवास्तव, मुंबई (१०) श्री. राजन पटेल, मुंबई (११) श्री सुदेश पटेल, मुंबई (१२) श्री. विनायक महादेव कापडी, मुंबई. (१३) श्री. संजीवराव कोहाड, नागपूर. (१४) नरेंद्र कुहाड, नागपूर. (१५) श्री साईनाथ गुडवेल्ली, (१६) सौ. चंदाताई जगदीश तिवारी, पंढरपूर. (१७) श्री. अरुण ओंकारदास सोमाणे, संगमनेर, (१) श्री. डी. टी. सावंत, भांडूप (१९) श्री सव्यद मीरसध्यद मुलतान (२०) लोण, विजापूर (२०) श्री. माधवराव शंकरराव वहारण, लोणी, (२१) श्री. बाल करंदीकर, डोंबिवली, (२२) श्री. चंद्रकांत शिरोडकर, विलेपाले (२३) सौ. कुमुदिनी मुऱ्डकूर, पुणे (२४) श्री साईनाथ महिला मंडळ शिर्डी (२५) मंजिरी कर्वे, पुणे, (२६) श्री. जी. डी. ओक.

स्वराज्य प्राप्ती दिन :- सोमवार १५ ऑगस्ट १९८३ रोजी श्री साईबाबा संस्थान, शिर्डीतके मा. कोर्ट रिसीव्हर श्री. क. हि. काकरेसाहेब यांचे शुभ हस्ते

प्रतिवर्षप्रिमाणे ध्वजवंदनाचा कार्यक्रम झाला. कार्यक्रमास मंस्थान कर्मचारी श्री साईनाथ हायस्कूल वँडपथक, शिक्षकवर्ग, होमगार्डस्, पोलीस, विद्यार्थी, विद्यार्थीनी, प्रतिष्ठित ग्रामस्थ मंडळी, साईभक्त, पाहुणे मंडळी उपस्थित होती कार्यक्रम मंपल्या वर सर्वांना चहापान देण्यात आले. व मुलांना खाऊ वाटण्यात आला. रात्री समाधी मंदिर व श्रीचंद्र कळसावर रोषणाई करण्यात आली होती.

श्रीकृष्ण जयंती कार्यक्रम :— वृधवार दि. ३१-८-८३ रोजी तित्याचे कार्यक्रम झाल्यावर रात्रौ ९ ते १० कलाकारांचा कार्यक्रम झाला. १० ते १२ पर्यंत ह. भ. प. वासुदेवशास्त्री धर्माधिकारी, अकोले यांचे कृष्णजन्मावर कीर्तन झाले. त्यानंतर जे जारती झाली, व सर्वांना तीर्थप्रसाद वाटण्यात आला. रात्री समाधी मंदीर व श्रीचंद्र कळसावर रोषणाई करण्यात आली होती. दुसरे दिवशी गोपाळकाळा, कीर्तन व दहीहंडी कार्यक्रम झाल्यावर रात्री श्रीचंद्र रथाची मिन्वणूक गावातून फिरून आली. त्यानंतर जे जारती झाली.

हवापाणी :— शिरडी येथील हवापाणी उत्तम असून रोगराई काही नाही पावसाचे प्रभाण कमी आहे.

माहे सप्टें. १९८३

या महिन्यात श्रीचंद्र दर्शनासाठी भक्तांची गर्दी नेहमीप्रमाणे होती. रविवार, गुरुवार व सुटीचे दिवशी बरीच गर्दी होती. काही कलाकारांनी श्रीचंद्र पुढे हजेरी दिली, ती खालीलप्रमाणे—

कीर्तन—(१) ह. भ. प. श्री. वासुदेवशास्त्री धर्माधिकारी, अकोले.

(२) ह. भ. प. हिमतराव वेडूजी मोरे, तळेगाव, जि. जळगाव.

प्रवचन—(१) ह. भ. प. मुरलीधर देशमुख महाराज, शिर्डी.

भजन, गायन, वादन वर्गे—**(१)** श्रीमती रमावाई मुळे, नेहरे (थुळे).

(२) श्री. श्रद्धानंद केळकर आणि मंडळी, रत्नागिरी. **(३)** श्री. वासुदेव दयाळ, नागपूर. **(४)** श्री. साईनाथ भजनी मंडळ, शिर्डी. **(५)** श्री. रामकृष्ण आंबादास चौधरी, नागपूर. **(६)** श्री. कृष्ण प्रसाद भजनी मंडळ, नांदुर्खी. **(७)** सदगुरुदास किसनबाबा मंदिर, मुंबई ४. **(८)** श्री. रमेश दत्तात्रेय वैद्य, मुंबई. **(९)** श्री. स्वामी

संजयानंद. (१०) सौ. मीरा संजयानंद. (११) जय-विजय ऑक्सट्रा पार्टी, मनमाड.
 द्वारा विजयकुमार आठवले. (१२) हेटकरी समाज महिला मंडळ, मुंबई. (१३)
 (१३) श्री. श्रीधरबुवा मुणगेकर, सांताकुझ. (१४) श्री. राजेंद्र इंगले, परळ.
 (१५) श्री सरस्वती संगीत विद्यालय, लातूर. (१६) श्रीरंग रंगभूमी,
 कोल्हापूर. (१७) श्री. मुकेशघुनार सक्सेना दिल्ली. (१८) श्री. संयोग नाटच
 मंडळ, वाडेगव्हाण, पारनेर, (१९) श्री. म्हैसास भजनी मंडळ, भिरज. (२०)
 शिवशाहीर गहीनीनाथ पांडुरंग देशमुख, सांगली. (२१) श्री. प्रभाकर डोंगरे.
 (२२) श्री. अर्जुन सखाराम माने. (२३) श्री. संग्राम पांडुरंग सोहार. (२४)
 (२४) श्री. शरद रामचंद्र गिरमे. (२५) श्री. रामदास रणदिले. (२६) श्री. राजन
 पटेल, सायन. (२७) श्री. अनिलकुमार पगारे. मुंबई.

हवापाणी.—शिरडी येथील हवा-पाणी उत्तम असून रोगराई काही नाही.
 पाऊस चांगला पडला.

साईबाबा संस्थान शिरडीची प्रकाशने

अ. क्र.	पुस्तकाचे नाव	भाषा	किमत	प्रो. व पॅकिंग
			रु. रुपये	रु. रुपये
१)	श्री साईबरित्रि	मराठी	२२-००	५-००
२)	"	इंग्रजी	१३-७०	४-००
३)	"	हिंदी	१२-००	४-००
४)	"	गुजराथी	१२-००	४-००
५)	"	कन्नड	१०-००	४-००
६)	"	तेलगू	१३-००	४-००
७)	"	तामिळ	१२-००	४-६०
८)	श्री साईलीलामृत	मराठी	३-७०	३-००
९)	"	हिंदी	३-००	३-५०
१०)	"	गुजराथी	४-२५	३-००
११)	अवतार व कार्य	मराठी	४-००	३-००
१२)	स्तवन मंजरी	मराठी	०-३५	३-००
१३)	"	गुजराथी	०-३०	३-००
१४)	सगुणोपासना	मराठी	०-७०	३-००
१५)	"	गुजराथी	०-७०	३-००
१६)	तेलगू पुजाविधी	तेलगू	छपाई चालू	आहे.
१७)	चार अध्याय	मराठी	१-२५	३-००
१८)	श्रीसाईबाबा ऑफ शिरडी(भरुचा)	इंग्रजी	५-००	३-००
१९)	किर्तनमाला	मराठी	०-३५	३-००
२०)	सचित्र साईबाबा	मराठी	४-००	३-००
२१)	शिरडी दर्शन	इंग्रजी	४-५०	३-००
२२)	मुलांचे साईबाबा	मराठी	१-३५	३-००
२३)	"	इंग्रजी	१-३५	३-००
२४)	"	तेलगू	छपाई चालू	आहे.
२५)	"	गुजराथी	१-५०	३-००
२६)	"	हिंदी	१-५५	३-००

(कवहर पृष्ठ ३ वर्णन)

२७)	ग्रेट सेंट श्री साईबाबा	मराठी	०-५०	३-००
२८)	श्री साईबाबा दि सुपरमेन	इंग्रजी	५-२५	३-००
२९)	शिरडी गाईड	इंग्रजी	१-५०	३-००
३०)	"	मराठी	१-५०	३-००
३१)	शिरडी गाईड	गुजराठी	१-५०	३-००
३२)	"	हिंदी	छपाई चालु	आहे.
३३)	स्त्राव्याय	मराठी	०-९०	३-००
३४)	श्रीमाईलीला, अधिकृत मासिक मुख्यपत्र मराठी व इंग्रजी वार्षिक वर्गणी			

१०-०० प्रत्येकी प्रतः १-००

(व्ही. पी. ची पद्धत नाहीं)

अ. क्र.	फोटोचे नाव	फोटो साईज	किमत रु. पैसे	पो. व पंक्तिग रु. पैसे
१)	आशिवांद फोटो	१४"X२०"	१-६५	३-००
२)	"	१०"X१४"	१-१०	३-००
३)	"	७"X१०'	०-५५	३-००
४)	"	४"X६"	०-२०	३-००
५)	"	२"X३"	०-१५	३-००
६)	दगडावर वसलेले बाबा (रंगीत)	१४"X२०"	१-६५	३-००
७)	(काळा पांढरा)	१४"X२०"	१-६५	३-००
८)	मूर्ती फोटो	१३"X१८"	२-७५	३-०
९)	"	१३"X१८"	१-००	३-००
१०)	द्वारकामाई कॅमिया (रंगीत फोटो)	१०"X२०"	१-१०	३-००
११)	" (काळा पांढरा)	१०"X१८"	०-८५	३-००
१२)	कॅमिया द्वारकामाई फोटो	९'X१२'	१-१०	३-००
१३)	" (रंगीत)	९"X१२'	१-६५	३-००
१४)	निळा	९X१३	०-७५	३-००
१५)	श्रीमाईबाबाचे पत्राचे कॅलेंडर	- - -	१६-००	८-००

मुद्रक : पांडुरंग ओरे, वांग्ये नॅशनल प्रिन्टर्स प्रा. लि. ४२, जी. डी. आवेकर मार्ग,
वडोळा, मुंबई ३१, संपादक व प्रकाशक : श्री. क. हि. काकरे, साई निकेतन,
डॉ. आंबेडकर रोड, खोदादाद सर्कलजवळ, म्लॉट नं. ८०४, वी. दादर मुंबई १४.